

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 15. 10. 2021, č. j. 73 A 4/2021 - 119,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Rumburk, odboru civilně a dopravně správního a obecního živnostenského úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 8. 2020, č. j. ODS/35238-19/4624-2019/PŘ-354-22, byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 16. 8. 2019 v 13:49 hodin v obci Šluknov, části obce Království, u autobusové zastávky, poblíž domu č. p. 324, ve směru jízdy na obec Jiříkov řídil vozidlo AUDI Q7 a překročil nejvyšší dovolenou rychlost vozidla v obci o 14 km/h (po odečtu tolerance radaru), za což mu podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu byla uložena pokuta ve výši 1 700 Kč. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. K odvolání žalobce bylo prvostupňové rozhodnutí změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. KUUK/004849/2021. Změna prvostupňového rozhodnutí žalovaným spočívala ve snížení uložené pokuty na 1 500 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti označenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Je názoru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádalo s námitkami, které stěžovatel uplatnil v odvolání ze dne 5. 3. 2020 (tj. v prvním odvolání, na základě kterého žalovaný zrušil původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém vydal správní orgán I. stupně shora označené rozhodnutí ze dne 27. 8. 2020, jež napadl stěžovatel „druhým“ odvoláním, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 14. 1. 2021). Krajský soud pak pochybil, pokud pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nezrušil a doplňoval odůvodnění jeho rozhodnutí. Stěžovatel návazně polemizoval s odůvodněním rozsudku krajského soudu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Závěrem kasační stížnosti vyjádřil stěžovatel a jeho advokát nesouhlas se zveřejněním jejich osobních údajů na internetu, resp. webu Nejvyššího správního soudu.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil nesouhlas s argumentací stěžovatele. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[6] Nejvyšší správní soud předně shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov.

pokračování

usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34).

[7] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k hodnocení toho, zda kasační stížnost splňuje podmínky pro její přijetí k věcnému projednání. V tomto ohledu zkoumal, zda ve věci rozhodoval specializovaný samosoudce a zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou (srov. rozhodnutí ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021 - 23, atp.).

[8] Soud shledal, že v dané věci se jedná o přestupkovou věc ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., tedy o věc, ve které rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021 - 50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021 - 44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021 - 21 atp.).

[9] Z uvedené judikatury přitom dále vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[10] Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal a vyhodnotil tedy kasační stížnost jako nepřijatelnou.

[11] Podle názoru Nejvyššího správního soudu odpovídá rozhodnutí žalovaného konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu stran ne/přezkoumatelnosti správního rozhodnutí (viz zejména rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25, atp.). Z uvedené a další judikatury vyplývá i odpověď na další námitky uplatněné v kasační stížnosti. Judikatura souhrnně dovozuje, že je to odvolatel, kdo má v odvolání vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat (srov. i např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 10 As 283/2019 - 36). Odvolací orgán věcnou správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to

veřejný zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33). Ani z § 89 odst. 2 správního řádu nelze přitom dovozovat, že by byl odvolací správní orgán povinen vyhledávat všechny obranné námitky, kterými stěžovatel brojil proti obvinění z přestupku v řízení před správním orgánem prvního stupně, a s těmi se detailně vypořádávat jako s odvolacími námitkami (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, ze dne 5. 12. 2019, č. j. 10 As 283/2019 - 36).

[12] Judikatura se přitom již explicitně zabývala i otázkou, zda je povinností odvolacího orgánu vyjadřovat se k námitkám, které nebyly uplatněny v odvolání proti napadenému prvostupňovému rozhodnutí (ale byly součástí dřívějšího odvolání, na základě kterého bylo zrušeno dřívější rozhodnutí správního orgánu). K tomu odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 6 As 84/2020 - 46, ve kterém byla nadto řešena i obsahově obdobná argumentace. V uvedené věci účastník řízení (podobně jako v nyní projednávané věci) namítal, že jednotlivé fáze řízení o přestupku je nutné vnímat jako jeden celek. Odvolací námitky uplatněné v prvním odvolacím řízení byl žalovaný povinen zohlednit i v rámci druhého odvolacího řízení. Nejvyšší správní soud mu v rozsudku ze dne 19. 10. 2021, č. j. 6 As 84/2020 - 46, nepřisvědčil. Mj. uvedl, že: „*Krajský soud správně poukázal na skutečnost, že dne 18. 10. 2019 žalovaný rozhodoval o odvolání proti jinému rozhodnutí, než proti kterému mířilo doplnění odvolání ze dne 3. 5. 2018. Rozhodnutí napadené odvoláním, které bylo doplněno dne 3. 5. 2018, bylo žalovaným po zásahu krajského soudu právě k tomuto odvolání zrušeno. Není tak důvod, aby žalovaný ve svém následném rozhodnutí o odvolání proti novému rozhodnutí správního orgánu I. stupně vypořádával námitky brojící proti rozhodnutí zrušenému. Stěžovatelem odkazovaná judikatura je na věc zcela nepřiléhavá. Rozsudek č. j. 9 Afs 87/2018 - 38 se týká situace, kdy byl žalovaný povinen vypořádat se s uplatněnou odvolací argumentací po zrušení svého rozhodnutí krajským soudem, jednalo se tedy o odvolání právě proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které žalovaný byl povinen přezkoumat. V rozsudku č. j. 4 Ads 86/2008 - 198 Nejvyšší správní soud uvedl, že správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti, tedy řízením se rozumí jak řízení před správním orgánem prvního stupně, tak případně orgánem odvolacím a stejně je třeba vnímat rozhodnutí z takového řízení povstalá. Tento závěr krajský soud nijak nezpochybnil a nepochybně platí i v projednávané věci. Odvolání jakožto opravný prostředek však směřuje proti konkrétnímu rozhodnutí ve správním řízení, a je-li o něm rozhodnuto, neznamená to, že by se s jeho argumentací měl správní orgán vypořádávat v jakémkoliv dalším rozhodnutí.*“ S uvedenou judikaturou se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na ni odkazuje. V souladu s východisky uvedené judikatury přitom na věc nahlížel i krajský soud, který se nedopustil ani žádné jiné vady, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39). Takovou vadou není ani rozvedení argumentace správního orgánu ke konkrétním žalobním námitkám (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, a na něj navazující judikaturu). Východiska konstantní judikatury respektoval krajský soud i stran předmětného měření rychlosti a dalších otázek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2018, č. j. 8 As 161/2017 - 44, ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 43/2019 - 22). Nejvyšší správní soud se s argumentací krajského soudu ztotožnil a v podrobnostech na ni odkazuje. Z tohoto důvodu nemohl shledat případnou ani stěžovatelovu polemiku s ní.

pokračování

[13] K nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce s vyvěšením, resp. zveřejněním jejich osobních údajů na internetu (srov. str. 4 a násl. kasační stížnosti), odkazuje soud rovněž na svou judikaturu. Z ní vyplývá, že *„způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška.“* (viz např. rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019 - 32). Pokud se advokát *„cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 364/2019 - 34, a další). Soud se již vyjádřil i k požadavku na předložení věci státní správě Nejvyššího správního soudu, jakož i k dalším otázkám předmětného nesouhlasu. Např. v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2019 - 40, uvedl, že: *„K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval (...) přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, již se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi na otázku, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal.“* Lze poukázat i na další rozsudky, které se obdobnou argumentací již zabývaly, viz např. rozsudky ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 332/2019 - 34, ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 As 24/2020 - 30, ze dne 4. 2. 2021, č. j. 9 As 245/2019 - 38, ze dne 29. 4. 2021, č. j. 2 As 236/2019 - 41, atp. Od závěrů uvedené prejudikatury neshledává Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit ani na základě argumentace uvedené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud není názoru, že by na správnosti dosavadní judikatury správních soudů něco měnil článek zveřejněný na internetu dne 28. 12. 2021, nebo odkaz na rozsudek Okresního soudu v Olomouci, na které stěžovatel poukazoval. Pokud pak stěžovatel spatřuje v argumentaci některých soudců správních úseků až kárné provinění, konstatuje nyní rozhodující senát, že případný podnět k zahájení kárného řízení je třeba podat u příslušného kárného navrhovatele (srov. zákon č. 7/2002 Sb. a řízení vedena u Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. Nao 483/2014, sp. zn. Nao 478/2014 atp.).

[14] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu